

spočívající na zanedbání povinné péče po rozumu § 1297 obč. zák. nebo čl. 282 obch. zák. (srov. rozh. 5283, 5732, 9813 a 11261 sb. n. s.). Kdo se tedy následkem opomenutí opatrnosti žádané zákonem (§ 1297), tudíž i z nedopatření nepřesvědčí o tom, že zpráva, dotýkající se úvěru atd. třetí osoby, jest pravdivá, ač by při šetření opatrnosti té mohl zvědět, že zpráva pravdě neodpovídá, a přes to šíří o ní zpravu, jest zodpověden ze škodlivých následků, které tím vzešly nebo vzniknouti mohly, jsouce s to, by daly k jich vzniku podnět. Tomu neodporují důvody rozh. čís. 4574 sb. n. s., neboť tam se označuje sice nedbalost redaktora, jenž uveřejnil klamnou zpravu úvěr poškozující za nedbalost hrubou, nepraví se však nikde v důvodech, že by byla k odsouzení nestačila již lehká nedbalost, pouhé nedopatření. Doznáním žalovaného stalo se nesporným, že dne 4. října 1929 v sezení městské rady, tedy nikoli přísně důvěrně, prohlásil o žalobci, že žalobce ohlásil vyrovnání. Dále jest nižšími soudy zjištěno, že tomu tak nebylo, že žalobce ve skutečnosti vyrovnání neohlásil a že se žalovaný mohl při náležité dbalosti přesvědčiti o opaku (»znáti musil«). Poněvadž takovouto nepravdivou zprávou mohla býti způsobena žalobci škoda, jest žalovaný podle § 1330 druhý odstavec obč. zák. práv, to i tehdy, dodal-li ke zprávě, že »to slyšel v kavárně a že tomu nevěří, an žalobce ještě nedávno před tím platil jednomu známému věřiteli, což by při vyrovnání činiti nesměl,« neboť takovéto výhrady nemohou šířitele klamných zpráv vyvinuti. Byloť povinností žalovaného, by se dříve, než učinil takovéto sdělení, hluboce se dotýkající obchodní pověsti žalobcovy, v korporaci tak vážné, jako je městská rada, náležitě informoval o její podstatě a pravdivosti. Neučinil-li tak a přes to sdělení učinil, jest z toho práv, poněvadž se dopustil nedbalosti, za niž ručí. Jest odpověden tím spíše, pakli sám pověsti nevěřil; její rozšiřování v souzeném případě by bylo už hrubou nedbalostí, i když své pochybnosti současně v městské radě sdělil, neboť semper aliquid haeret, vždy ze šířené takto zprávy něco zbude, co může druhého poškoditi na úvěru, výdělku nebo obchodním postupu. Podle § 1330 druhý odstavec obč. zák. může každý, komu byla způsobena škoda rozšiřováním skutečností, jež ohrožují jeho úvěr, výdělek nebo obchodní úspěch, žádati na šířiteli zpráv těch náhradu škody, odvolání zpráv a jeho uveřejnění. Žalobce požaduje na žalovaném odvolání rozšiřované okolnosti a jeho uveřejnění v denících. Jest tedy žalobní nárok po zákonu odůvodněn a bylo mu změnou rozhodnutí nižších soudů vyhověti (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 11758.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Sdělení zájemci, že žalobcův patent jest závislým na patentu třetí osoby, od níž nabyt sdělovatel výhradního práva na patentu, spadá pod § 10 (1) zák.

Stalo-li se sdělení k dotazu zájemce, byl sdělovatel zvláštní okolností nucen (§ 10 (2) zák.), by informoval podle pravdy, ježto by se byl vydal zodpovědnosti za případné porušení patentu zájemcem.

(Rozh. ze dne 17. června 1932, Rv I 178/32.)

K. obrátil se na firmu S. o informaci o roentgenové cloně podle M-a (žalobce). Firma S. pověřila vyřízením žalovanou firmu, jež K-ovi sdělila, že clona podle M-a jest chráněna československým patentem Dr. B-a a že tedy bez svolení majitele patentu, od něhož žalovaná získala výhradné právo na patentu, v obvodu platnosti patentu nesmí býti ani vyráběna ani přiváděna do obchodu. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se Dr. M. proti žalované firmě, by byla uznána povinnou zdržeti se údajů o závislosti žalobcova patentu, týkající se roentgenovy clony na čsl. patentu Dr. B-a a tvrzení, že clony podle M-a bez souhlasu žalovaného nesmějí býti ani vyráběny ani prodávány. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by po dalším jednání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

V dopise ze dne 27. března 1928 ing. K-ovi vyslovila žalovaná firma názor, že clona dle M-a (žalobce) jest chráněna československým patentem Dr. B-a čís. 6269 a že tedy bez svolení majitele patentu, od něhož žalovaná získala výhradné právo na patentu, v obvodu platnosti patentu nesmí býti ani vyráběna ani přiváděna do obchodu. Tím učinila žalovaná za účelem soutěže o poměrech žalobcova podniku údaj, způsobilý poškoditi podnik, neboť bylo zjištěno, že se ing. K. obrátil na firmu S. — která pak vyřízením věci pověřila žalovanou — proto, že se ho lékaři dotazovali, proč neprodává clony žalobcovy. Sjednával si tedy ing. K. informaci, by proti svým zákazníkům mohl odůvodniti, proč nevede clony žalobcovy. Vyjádření žalované nebylo tudíž již podle svého určení důvěrné, za to podle obsahu způsobilé, by odvrátilo zájemníky od nákupu žalobcových clon. Je lhostejno, že žalovaná vyslovila jen svůj názor, tedy projevila subjektivní mínění. Nesprávným míněním a úsudkem mohou býti způsobeny právě největší škody, zvláště byl-li projev učiněn odborníkem významu žalované firmy a způsobem tak bezvýhradným. Naplňoval by proto počín žalované v zásadě skutkovou podstatu § 10 první odstavce zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. Leč žalovaná setrvala i za sporu při tvrzení, že žalobcova clona byla chráněna patentem Dr. B-a potud, že žalobcův patent je závislým na patentu Dr. B-a, a nabídla o pravdivosti svého tvrzení ve smyslu § 10, první odstavce zákona čís. 111/1927 důkaz znalci, po případě rozhodnutím patentového soudu jako poslední správní stolice, a navrhla, by řízení bylo až do vydání tohoto rozhodnutí přerušeno. Důkaz znalci nebyl připuštěn a odvolací soud usnesením ze dne 18. května 1930 zrušil usnesení prvního soudu ze dne 2. dubna 1929, jímž bylo k návrhu žalované řízení přerušeno a nařídil soudu, by o věci dále jednal a rozhodl. Soud první stolice pak vyhověl žalobě, pokud se opírala o § 10 první odstavce zák. čís. 111/1927, v pravdě jen z důvodu, že byla žaloba dr. B-a proti žalobci o prohlášení závislosti patentu čís. 25803 na patentu čís. 6269 zamítnuta. Odvolací soud potvrdil rozsudek ten v podstatě z téhož důvodu, pravě, že nebylo třeba dalšího důkazu, an soud své stolice vystačil s obsahem správních spisů, týkajících se sporného patentu. Jest tedy stav ten, že

nižší soudy o tvrzení žalované neprovedly důkazy, spokojivše se prostým poukazem k rozhodnutím patentového úřadu té doby co do konečného výsledku nikoli ještě nezvratitelným, takže nezaujaly vlastně vlastní stanovisko ke sporné otázce. Dovolací soud nemá proto dostatečného skutkového podkladu, by mohl ve věci ihned rozhodnouti, a nezbylo než, by rozsudky nižších soudů byly zrušeny a věc byla vrácena soudu procesnímu, by dále jednal a znova rozhodl (§ 496 čís. 3 a 513 c. ř. s.). Dodati jest ještě, že dovolací soud neshledává, že by proti žalované mohlo býti postupováno podle § 10 druhý odstavec uvedeného zákona. Pozastavený projev byl vyvolán dotazem ing. K-a, jemuž šlo o to, zda může nezávadně bez dalšího přiváděti do oběhu clony žalobcovy. Kdyby tedy bylo pravdou, že tyto clony jsou závislými na patentu Dr. B-a — a z toho třeba při § 10 (2) vycházeti — byla žalovaná vzhledem k dotazu ing. K-a, tudíž zvláštní okolností nucena, by ing. K-a informovala podle pravdy, poněvadž by se jinak byla vydala zodpovědnosti za případné porušení patentu ing. K-em.

Čís. 11759.

Přijetí směnky na dluh není v pochybnosti novací dluhu, nýbrž jeho upevněním. Pokud vzhledem k okolnostem nebyl dlužník přijetím směnky sprostěn svého obecnoprávního dluhu.

(Rozh. ze dne 18. června 1932, R I 427/32.)

Žalující záložna, postupnice Josefa L-a, domáhala se na žalovaném nedoplatku kupní ceny za automobil. Žalovaný namítl, že byla vydána směnka a že se původní obecnoprávní dluh stal dluhem směnečněprávním a že nemůže býti jako obecnoprávní vymáhán. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci řízení doplnil a znova rozhodl. Důvody: Prvým soudem bylo zjištěno, že žalovaný podepsal Josefu L-ovi na zbytek kupní ceny 3100 Kč směnku, která byla splatna 22. února 1929, na které však v době podpisu směnky žalovaným doložka splatnosti u žalující strany nebyla, že směnka ta na žalující stranu indosována nebyla, a že pak byla směnka ta prolougována tím způsobem, že prolougační směnka opatřená doložkou splatnosti u žalující strany byla předložena k podpisu žalovanému Václavem Z-ou, jemuž byl Josef L. dlužen 5000 Kč, a že žalovaný tuto směnku podepsal, že směnka zůstala v rukou Václava Z-a a že v době splatnosti nebyla protestována. Odvolací soud ve svém usnesení ze dne 10. října 1930, jímž rozsudek prvního soudu byl zrušen, projevil názor právní, že byla-li směnka dána za účelem placení, nebyl odstraněn původní nárok Josefa L-a, pakliže však byla dána směnka na místo placení, že vznikla podstoupením směnečného závazku privativní novace, takže původní pohledávka zanikla, že však v pochybnosti jest míti za to, že vznikla nová pohledávka za tím účelem, by původní pohledávka trvala vedle ní dále, a že v případě, že privativní novace nenastala a směnka byla domicilována před podpisem, směneční závazek pominul neprovedením protestace a zbyl Josefu L-ovi prvotní nárok, t. j. nárok na zaplacení zbytku kupní ceny. Ze zjištění prvního soudu vyplývá, že